

ÅRSRAPPORT 2019

BESKYTTELSE OG FREMTID

til kongolesiske jentebarn

Jenter ved Goma-senter

Foto: Aina Regina Eftestøl.

INNHOLDSFORTEGNELSE

Leder	4-5
Om Dina-stiftelsen	6-7
Krigens tause våpen	8-19
Utdanning	20-23
Bilder	24-25
Fredsarbeid	26-27
Pygmé-folket	28-29
Hjemløse barn i Uganda	30-33
Livsviktige helsetjenester	34-35
Flyktninger i Irak	36-39
Gatebarn i India	40-41
Resultater	42-43

Rune Edvardsen med jentebarna i Øst-Kongo.

Foto: Per Gunnar Økland.

TUSEN TAKK!

En hilsen fra leder og grunnlegger, Rune Edvardsen.

Til deg som har bidratt, tusen takk! Den medlidenhet du har vist menneskene som vi hjelper, betyr alt for dem. Vår hjertesak er jentebarna som har overlevd seksuell vold i Den demokratiske republikken Kongo. Men vi har også gjort en innsats med å få hjemløse barn vekk fra gatene, bidratt med økt utdanning- og livsviktige helsetilbud og kjempet for rettigheter til diskriminerte og undertrykte grupper i flere land.

I Øst-Kongo finnes det desverre så alt for mange voldtektssofre som trenger vår hjelp og omsorg. Hver time utsettes 48 kvinner og jenter for nye overgrep. Det de opplever er så vondt og traumatiserende at man ikke ønsker å sette ord på det. Mange av ofrene har behov for akutt hjelp, men på landsbygden er det nærmest umulig å få tak i hjelpen som trengs.

På våre sentre i Øst-Kongo gir vi unge voldtektssofre beskyttelse og hjelp. Jentene som kommer hit er mellom 2 og 25 år, og er helt avhengige av den hjelpen de får. Vårt mål er at disse jentebarna skal vokse opp til å bli en selvstendig og trygg voksen – som ikke lar en tragedie definere hvem de er. Hjertelig takk for ditt bidrag som gir disse jentebarna den nødvendige beskyttelsen og hjelpen som de fortjener!

Dina-stiftelsen,
Rune Edvardsen

OM DINA-STIFTELSEN

Dina-stiftelsen er en nøytral og uavhengig hjelpeorganisasjon som formidler humanitær hjelp til flyktninger, katastroferammede og andre nødlidende – uansett rase, nasjonalitet, politisk oppfatning eller religion.

Dina-stiftelsen ble grunnlagt i 2004, men historien går tilbake til 2002. Stiftelsens leder, Rune Edvardsen, var på en reise i Den demokratiske republikken Kongo da han fikk et lite jentebarn i armene sine. Hennes fortvilte mor fortalte hvordan hennes to år gamle datter var blitt voldtatt av to menn, og hvordan hun ikke hadde råd til å gi sin datter behandlingen hun trengte.

Edvardsen fikk et sterkt behov for å hjelpe det lille jentebarnet. Det trengtes midler raskt for å få medisinsk behandling til henne. I løpet av kort tid ble det samlet inn nok midler til å sende henne til sykehus. Året etter stod et hjem for voldtatte jenter ferdig i byen Goma, og hun var den første jenta som flyttet inn. Dette ble starten på Dina-stiftelsen.

Per i dag gir stiftelsen trygghet, beskyttelse og omsorg til over 200 jentebarn som er overlevende av seksuell vold i Den demokratiske republikken Kongo.

Stiftelsen har også etablert hjelpeprosjekter i land som Uganda, Tanzania, Nepal, Irak og India, og har tidligere gitt bistand til Burundi, Indonesia, Kambodsja, og Myanmar.

Jentebarna ved senteret i Goma.

Foto: Per Gunnar Økland

Denne jenta får omsorg
av Dina-stiftelsen.

Foto: Susann Øy Tennfjord.

KRIGENS TAUSE VÅPEN

Seksuell vold mot kvinner og barn i Den demokratiske republikken Kongo er noe av den verste verden har sett. I Øst-Kongo driver Dina-stiftelsen to sentre som i 2019 ga omsorg og rehabilitering til 231 jenter som er ofre av krigens brutaliteter.

Den demokratiske republikken Kongo, og spesielt øst i landet, er blitt beskrevet som «verdens voldtektshovedstad». Utbredelsen og intensiteten av alle former for seksuell vold er omtalt som de verste som verden noen gang har sett.

Det finnes knapt noe land i verden i dag der barn blir utsatt for tilsvarende overgrep og mishandling. Jenter er ekstremt utsatt.

Selv om seksuell vold har alltid funnet sted i Den demokratiske republikken Kongo, økte volden sammen med de væpnede konfliktene som oppstod på 1990-tallet.

SEKSUELL VOLD SOM VÅPEN

Selv om krigen er offisielt avsluttet, preges landet fortsatt av korrupsjon, uroligheter og en rekke voldelige konflikter. I Den demokratiske republikken, og særlig øst i landet, utsettes sivilbefolkningen for massive overgrep.

De seksuelle overgrepne finnes på alle sidene i de væpnede konfliktene.

Overgriperne kan være væpnede grupper, fremmede, naboer eller familiemedlemmer.

Ofte er det snakk om gruppevoldtekter, der hensikten er å påføre fienden skader, og forsterke samholdet blant soldatene.

Ofrene, som ofte er kvinner og barn, straffes ytterligere ved at de utstøtes fra samfunnet. Voldtekt av motstanderens kvinner signaliserer at motstanderen ikke klarer å beskytte sine egne og på

den måten ikke blir sett på som ekte menn. Det går på selvfølelse, sikkerhet og moralen løs.

Ofrene må bære på skammen og smerten i lang tid etterpå, men får sjelden hjelp, mens lokalsamfunn kan bli revet i filler.

Når en kvinne har blitt voldtatt, har hun behov for akutt hjelp for å sikre at alvorlige skader ikke blir dødelige.

På landsbygda, ikke minst i konfliktområdene, er det nærmest umulig å få tak i hjelpen som trengs. Selv med tilgang på medisinsk hjelp, velger mange å unngå å oppsøke helsehjelp på grunn av skam, stigmatisering, frykt og trusler.

De som ikke får hjelp lider i stillhet, og faren for å utvikle komplekse psykiske lidelser er stor. De psykiske og fysiske ettervirkningene må ofrene leve med resten av livet.

Det dårlige rettssystemet gjør at overgriperne går fri, og fortsetter å ødelegge kvinnene i Kongo.

Offer for den seksuelle volden som herjer i Øst-Kongo.

Foto: Per Gunnar Økland.

PÅ VÅRE SENTRE

FÅR OFRENE BESKYTTELSEN OG FREMTIDEN DE HAR RETT PÅ OG *fortjener...*

Jenter som får nytt liv ved senteret i Goma.

Foto: Per Gunnar Økland

På to sentre i Øst-Kongo gir Dina-stiftelsen unge voldtekts ofre et hjem, beskyttelse, medisinsk tilsyn og hjelp til å bearbeide traumene sine.

Dina-sentrene ligger i Bukavu, i Sør-Kivu provinsen og Goma i Nord-Kivu provinsen.

Voldtekts ofrene som kommer hit får først medisinske undersøkelser ved sykehus der de behandles for fysiske skader som følge av voldtektene.

Etter dette gjennomføres det regelmessige helsekontroller av barna ved sentrene.

HELSEKONTROLLER BEDRER HELSEN

Kontrollene fanger opp sykdom hos jentene slik at stiftelsen kan henvise dem videre til sykehus, slik at endelig diagnose kan stilles og behandling kan igangsettes.

De regelmessige undersøkelsene utføres av stiftelsens helsesøster ved senteret eller av leger ved lokale sykehus.

I 2019 ble det gitt behandling for malaria til 15 jenter ved Signers sykehus i Goma.

Det var i tillegg ni jenter ved senteret i Goma som mottok behandling for andre sykdommer som funksjonsnedsettelse, anemisk, bihulebetennelse og smertefulle menstruasjoner.

PÅ SENTRENE SØRGER STIFTELSEN FOR AT OFRENE FÅR:

- Medisinsk undersøkelse og behandling av fysiske skader.
- Oppfølging og behandling av psykiske lidelser.
- Advokathjelp til å følge opp saken.
- Beskyttelse ved stiftelsens rehabiliteringssentre. Sikkerhetsmurer og vakter til å beskytte jentene, og ansatte som tar seg av dem.
- Utdanning og trygg skolevei. 6 år på barnetrinnet og 6 år på ungdomstrinnet.
- Ernæring. Tre måltider om dagen.
- Skoleuniformer, klær, undertøy, sko og toalettsaker.

I Bukavu var det ingen jenter med alvorlige sykdommer. Ei jente ble behandlet for tannmerter, ei for en skade hun pådro seg etter et fall, to ble undersøkt for manglende menstruasjonsblødninger, ei for høy feber, og ei jente for en skade i håndleddet. Disse jentene fikk behandling ved Panzi-sykehus, som er grunnlagt av den verdenskjente gynekologen, Dr. Denis Mukwege.

Dr. Denis Mukwege

Foto: Per Gunnar Økland.

Mukwege er en av verdens ledende eksperter på å helbrede indre fysiske skader forårsaket av gruppevoldtekt, og har blitt tildelt flere priser for sitt arbeid. I 2018 mottok han Nobels fredspris for å ha rettet oppmerksomhet mot, og bekjempet krigsforbrytelser som seksuell vold som krigsvåpen.

Panzi-sykehus ligger bare et par kilometer fra vårt senter i Bukavu. Det er hit stiftelsen sender ofre til behandling når de ankommer hjelpesenteret i Bukavu.

Stiftelsen henter ut unge voldtekts ofre fra Kongos skoger.

Foto: David Darg.

SEKSUELL VOLD

En voldtekt er en intensjonell handling som krenker kropp og intimitet og er vanskeligere for ofret å forstå.

Det gir høy risiko for å utvikle psykiske komplikasjoner som posttraumatisk stresslidelse, depresjon, selvmordsproblematikk, sosial tilbaketrekning eller angst.

Overlevende av seksuell vold som er hjulpet av Dina-stiftelsen.

Bildet nederst i midten er ei tenåringsjente som ble mor som følge av voldtekt.

DE PSYKISKE ETTERVIRKNINGENE

Under de medisinske undersøkelsene, gjøres det også en vurdering av den mentale helsen til offeret.

På sentrene får ofrene hjelp til å bearbeide traumene gjennom rådgivning, og regelmessige samtaler med en helsesøster eller en klinisk psykolog.

Stiftelsen skaper trygghet hos ofrene

ved å beskytte dem overfor deres overgripere, og jentene slipper å dra tilbake til områder preget av mye vold og med høy risiko for at de kan utsettes for nye overgrep.

De unngår stigmatisering fra landsbybefolkning og får istedet venninner i lignende situasjoner.

At noen bryr seg om dem og ønsker å hjelpe dem, er også en slags trøst for ofrene.

231 OFRE HJULPET I 2019

Året 2019 fikk tilsammen 231 jenter, mellom 5 år og 25 år, beskyttelse ved Dina-sentrene i Øst-Kongo.

Per i dag er det 100 jenter som får hjelp i Goma, og 97 jenter i Bukavu. 39 jenter flyttet inn på senteret i 2019, og 34 dro.

Som hovedregel forlater jentene senterne etter at de har fullført utdanningen sin og rehabiliteringen.

Noen forlater sentrene for å gjenforenes med familier, eller de blir hentet av familiemedlemmer som vil etablere seg i flyktingleirer utenfor Kongo.

I tillegg til de 231 jentene, ga stiftelsen hjelp til 39 jenter utenfor senteret. 30 av dem fikk gratis skolegang ved Dina-skolen i Bukavu, og ni jenter fikk utdanning ved sylinjen.

**UTDANNING GIR
JENTENE INNTEKT,
ARBEID OG MAKT
TIL Å TA VALG
TIL BESTE FOR
*deres eget liv.***

En trygg og god skolegang gir jentene kunnskapen de trenger til å forme sin egen framtid. Jentene ved sentrene får starte på en 12 års utdanning fra de er 5 år, avhengig av når de kommer til sentrene.

Dina-jentene får gå seks år på barnetrinnet og seks år på ungdomstrinnet, og får lære blant annet fransk, engelsk, matematikk, kjemi, samfunnsfag, geografi og historie. Noen av jentene har også mulighet til å velge pedagogikk som studieretning.

Dina-stiftelsen har startet egne skoler på senterområdet for å gi jentene en trygg og god skole. Noen av de eldre jentene går på lokale skoler utenfor området.

Etter å ha fullført ungdomstrinnet får jentene tildelt et vitnemål som gjør at de kan gå videre på universiteter eller høyskole. Det finnes flere yrker de er kvalifiserte til med den utdanning de har fått ved sentrene. Jentene som tok pedagogikk kan bli lærere.

Jentene får også opplæring i datamaskiner og utdannes til å bli syersker. Mange av jentene syr sine egne klær, og skoleuniformene har jentene sydd selv.

Når tiden er inne for å forlate sentrene, får jentene med seg symaskin, stoff og litt utstyr til å starte opp en egen bedrift.

BUKAVU-SKOLEN:

Bukavu-skolen har plass til 195 elever. Skoleåret 2019-2020 er det 136 elever som får utdanning ved skolen. 97 av jentene bor ved sentrene, og 39 er jenter utenfor sentrene som gis gratis skolegang.

8 klasser

5 klasserom

65 skolepult (tre sitteplasser per skolepult)

På grunn av manglende klasserom går barnetrinnet på skolen om morgningen, og ungdomstrinnet om kveldene. På ungdomstrinnet er det tre klasser som fortsatt sendes til lokale skoler. Ønsket er å starte opp med en ny klasse hvert år, frem til alle klassene er i drift.

GOMA-SKOLEN:

Goma-skolen har plass til 100 elever. Skoleåret 2019-2020 er det 100 elever som får utdanning ved skolen.

6 klasser

6 klasserom og en systue

40 skolepult (tre sitteplasser per skolepult)

5 av jentene studerer ved en videregående skole utenfor senteret.

Jentene på skolen i Goma

Foto: David Darg.

Utdanningen gir jentene større muligheter til å få seg jobb og en inntekt når de blir voksne. I følge verdensbanken tjener en jente som fullførte ungdomsskolen nesten dobbelt så mye som en jente som ikke har gått på skolen.

At jentene kan lese og tilegne seg kunnskap, setter dem i bedre stand til å ta vare på seg selv og helsen til fremtidige barn. De prioriterer i større grad skolegang til egne barn. Derfor kan utdanning av jentene bidra til å føre hele deres familier ut av fattigdom.

For mange jenter som ikke får utdanning er det å bli kone og mor det eneste valget de har for fremtiden.

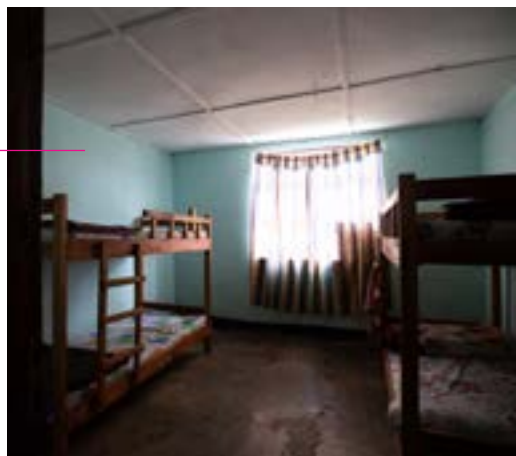

**JENTERS UTDANNING ER
ET AV DET MEST EFFEKTIVE
VIRKEMIDDELENE FOR Å
BEKJEMPE FATTIGDOM**

BILDEGALLERI

Bildene viser litt av daglivet på sentrene. Jentene er på skolen om morgningene, og bruker mye av ettermiddagen til å leke på uteområdet. Det er også et bilde av soverommene til jentene.

FREDSARBEID

Dina-stiftelsen bidrar også til fred og forsoning i krigsherjede områder, og legger til rette for konfliktløsning mellom stridende grupper.

Dina-stiftelsen har opprettet Dina-fredsstiftelse som har sitt hovedkontor i Kinshasa, hovedstaten i Den demokratiske republikken Kongo.

Dina-stiftelsen har gjennom flere år vært initiativtaker til en rekke fredskonferanser i Den demokratiske republikken Kongo og Burundi der opprørsledere, kirkeledere og regjeringsrepresentanter møtes for første gang. Fokuset har vært på å legge fortiden bak seg, og hvordan landet kan bygges opp i fellesskap.

Dina-fredsstiftelse arbeider tett med landets myndigheter. Stiftelsen har også tett kontakt med myndighetene i andre krigsherjede land, og arbeider også sammen med norske myndigheter for fred og stabilitet.

Stiftelsens bistandsprosjekter har et sterkt fokus på å hjelpe minoritetsgrupper eller andre som blir holdt utenfor eller undertrykt.

Kongolesisk soldat

Foto: David Darg.

Mount Rune, i Masisi.

Foto: Nathalie Edvardsen.

PYGMÉ-FOLKET HAR OGSÅ RETTIGHETER

Krig og konflikt har tvunget pygmé-folket ut av regnskogen som har vært deres hjem i årtusener. I det krigsherjede Masisi, har Dina-stiftelsen kjøpt et fjell der pygmé-familier trygt kan bosette seg. På fjellet driver stiftelsen en barneskole for pygmé-barna.

«Pygmé» er et begrep som benyttes av myndighetene og sivilsamfunnet når man snakker om urfolk i Den demokratiske republikken Kongo.

Situasjonen er uholdbar for mange pygméer i Kongo. De blir ofte marginalisert og diskriminert av andre grupper i landet. Under krig og konflikt har de blitt drept og forfulgt.

Regnskogen har vært deres hjem og levebrød i årtusener. De har stor kunnskap om hvordan

skogen brukes på en bærekraftig måte. Men krig og konflikt har tvunget pygmé-folket ut av regnskogen. Dette har drevet dem ut i en dyp fattigdom. De fleste lever under svært dårlige kår, og mangler tilgang til helsetjenester, skolegang og andre offentlige tjenester.

Det antas å være titusenvise pygméer i Kongo. Mange lever i flyktningleirer etter å ha flyktet fra konflikter, uten noe håp om å komme tilbake til regnskogene der de kom fra.

PYGMÉ-FOLKET HAR OGSÅ RETTIGHETER

I det krigsherjede Masisi, som ligger 69 km nordvest fra Goma, har Dina-stiftelsen kjøpt et fjell der pygméer som har vært på flykt i mange år trygt kan bosette seg. Flere hundre pygméfamilier har slått seg ned på fjellet.

På fjellet drifter stiftelsen en barneskole. Skoleåret 2019-2020 er det 327 elever som går på skolen, 101 av dem er pygmébarn.

Skolen er finansiert av ansatte ved Modena Fliser i Kristiansand, og driftes av Dina-stiftelsen. Skolen har behov for oppussing, men på grunn av uroligheter i området har dette latt vente på seg. Det er også en ungdomsskole på fjellet. Denne er ikke driftet av Dina-stiftelsen.

Prosjektet er en del av stiftelsens fredsarbeid i Den demokratiske republikken Kongo.

Barn som får hjelp ved vårt krisesenter i Uganda.

Foto: Feed The Streets..

HJEMLØSE BARN I UGANDA

Dina-stiftelsen hjelper sårbare gatebarn ut av slummene i Uganda. På et krisesenter får hjemløse barn mat, klær, utdanning og husly.

Mange av barna som havner på de ugandiske gatene har valgt det selv. Det kan virke som et bedre alternativ enn å bli banket helseløse hjemme av mamma eller pappa. Barna velger istedet å møte de ukjente farene i gatelivet enn å bo i hjemmene sine. Andre havner på gata på flykt fra fattigdom eller på grunn av foreldreløshet.

Livet på gata er svært vanskelig. Mange barn ruser seg, slik at de kan sove uten å bry seg om kulde, mygg og sult. Dagene går som regel med på finne små oppgaver å gjøre i bytte mot mat eller penger.

I Uganda driver Dina-stiftelsen et krisesenter for gatebarn i byen Iganga, som ligger i den østlige regionen i Uganda. På senteret får 36 sårbare barn mat, klær utdanning og husly.

Barna som får hjelp er spedbarn, små barn og tenåringer. 21 av dem går på en lokal skole i nærheten, mens resten er småbarn.

På skolen lærer de matematikk, engelsk samfunnsfag, naturfag og religion, i tillegg til at de lærer å lese. Utdanningen er selve grunnlaget for fremtiden deres.

Senteret består av et stort oppholdsrom, kjøkken, toaletter, soverom for jenter, soverom for gutter, et soverom for ledere og et soverom for vaktmester.

Året 2019 installerte stiftelsens solcellepaneler på taket som gjør senteret til det eneste hjemmet i nabolaget med tilgang på strøm. Barna og nabolaget kan nå se på TV, høre på radio og ha lys på når det mørkner om kvelden.

Prosjektet er et samarbeid mellom Dina-stiftelsen og den ugandiske stiftelsen, «Feed the Streets». Bakgrunnen for prosjektet er at Dina-stiftelsen kom i kontakt med to eldre damer som bodde sammen med 32 forlatte og foreldreløse barn, i et gammelt hus som var i ferd med å kollapse.

Stiftelsen hjalp og bygde et senter der de kunne bo. Senteret har i etterkant tatt inn flere foreldreløse barn i nabolaget. Bare to uker etter at de flyttet inn, kollapset det gamle huset. Dersom ingenting hadde blitt gjort med det, ville huset ha kollapset på dem.

Om høsten sørget vi for at barna fikk starte på skolen.

Foto: Feed The Streets.

Krisesenteret.

Foto: Feed The Streets..

BESKYTTELSE TIL ALBINOBARN

Enkelte av barna som får hjelp er født med albinisme. På senteret beskyttes de mot farlige myter som setter deres liv i livsfare.

Albinisme er en medfødt genetisk tilstand hvor kroppen ikke kan, eller er begrenset i å produsere melanin, stoffet som er ansvarlig for fargene i hud, hår og øyne.

I enkelte områder med tilgang på lite teknologi og forskning oppfattes denne medisinske tilstanden som trolldom.

Heksedoktorer bruker organer og kroppsdeler fra albinoer til sine svarte kunster. Mytene sier at hvis du tar en kroppsdeler fra en albino og gir til en heksedoktor, vil han gjøre deg rik og berømt. Det gjør at albinoer risikerer å bli drept hver eneste dag.

Utallige mennesker med albinisme har blitt angrepet eller brutalt myrdet. Likene deres har blitt funnet med manglende kroppsdeler. Ofte er foreldre eller nære slektninger involvert i angrepene. Andre drepes av sine egne foreldre eller slektninger som ikke ønsker å leve med skam og forfølgelse.

Uten hjelp ville disse barna fortsatt ha et liv med fattigdom og utenforskap. Mange albinobarn møter på diskriminering på skolen, og noen ganger fra både elever og lærere.

Albinobarna som får hjelp har nedsatt syn på grunn av manglende pigmenter i øynene. Dette gir dem ekstra utfordringer på skolen.

Livsviktige HELSETJENESTER

Det er en menneskerett å ha tilgang til helsetjenester, men det er fremdeles altfor mange som ikke har det. Dina-stiftelsens mobile klinikk gir de fattigste på Zanzibar tilgang på grunnleggende og livsviktig helsesjekker.

Den mobile klinikken

Foto: Nathalie Edvardsen.

Zanzibar er en del av Tanzania og består av hovedøyene Unguja og Pemba. Øyene ligger i Indiahavet, to timer med hurtigbåt øst for Dar-es-Salaam, som er hovedstaten i Tanzania. Regionen er delvis selvstyrt, med egen president, eget parlament og egne departementer for de viktigste innenriksfunksjonene. For turister kan Zanzibar fremstå som et tropisk paradys, men store deler av befolkningen lever under svært dårlige kår.

UTFORDRENDE FOR FATTIGE Å BENYTTE SEG AV LOKALE HELSETJENESTER

Av de 1,3 millioner innbyggere er det mange som mangler tilgang til helsetjenester. De fleste innbyggerne bor mindre enn 5 km fra en helseklinikk. Likevel er tilgangen til grunnleggende helsetjenester vanskelig, fordi store

De nye kontorlokalene ble ferdigstilt sommeren 2019.

Foto: Baraka William Nyurahe.

delar av befolkningen ikke har råd til å betale for transport, sykehus tjenester og medisiner. Tilbudet ved de store sykehusene er også begrenset, og dødsfall eller komplikasjoner kan skje som følge av ressursmangler.

OPPSØKER DEN FATTIGE BEFOLKNINGEN MED GRATIS HELSETJENESTER

Det er stort sett den fattige delen av befolkningen som ikke kommer seg til de lokale sykehusene. Dina-stiftelsen har derfor etablert en mobil klinikk som tilbyr helsetjenester til den fattige befolkningen ved å dra ut

til landsbyene.

Lokalbefolkningen får tilbud om gratis helsekontroll, behandling og gratis medisiner.

Stiftelsen samarbeider med de lokale myndighetene for å få flest mulig til å oppsøke klinikken når den er ute.

Det kliniske teamet som følger klinikken, består av frivillige leger og sykepleier. Til vanlig arbeider disse ved lokale sykehus, men arbeider ved den mobile klinikken i helgene.

DEN MOBILE KLINIKKEN BESTÅR AV FØLGENDE:

- Laboratoriediagnostikk
- Resepter (utskrevet av leger)
- Apotek

I 2019 ble det gitt behandling for malaria, halsbetennelse, infeksjon i øvre luftveier, lungebetennelse, bronkitt, allergiske reaksjoner, eksem, anemi, artritt, øre-nese-hals problemer, øyesykdommer, urinveisinfeksjon, bekkeninfeksjon, hudsykdommer, brystbetennelse, menstruasjonssmerter, lumbago, hypertensjon og nervesykdommer.

Klinikken har tilgang til mange typer medisiner gjennom støtte fra Operation Blessing. Pasienter som har behov for mer hjelp blir henvist videre til sykehus.

FREDSBYGGENDE ARBEID

En annen side er at den mobile klinikken bidrar til fred og forsoning mellom religiøse grupper på Zanzibar. Over 98 prosent av befolkningen er muslimer. Situasjonen er svært utfordrende for minoriteter.

På øya har det vært politiske demonstrasjoner som har utviklet seg til å bli voldelig og med stor ødeleggelse av eiendommer. Demonstrasjoner har vært basert på religiøs uro med uttrykk for hat propaganda og attentater mot prester.

For å bidra til forsoning mellom religiøse grupper har stiftelsen bevisst satt sammen et klinisk team som består av kristne og muslimer. Hensikten er at landsbybefolkningen skal lære at kristne og muslimer kan arbeide sammen, og at det forhåpentligvis bidrar til å redusere spenningen mellom religiøse grupper.

49 882 PASIENTER HAR FÅTT HJELP

Den mobile klinikken behandler i gjennomsnitt mellom 200 og 230 hver uke. I 2019 behandlet klinikken 10 711 pasienter og det ble gjennomført 46 utstasjoneringer.

Siden oppstarten har 49 882 pasienter fått behandling og 240 utstasjoneringer er gjennomført. Disse tallene er fra perioden mellom 2013 og 2019.

Klinikken behandler minst 200 pasienter hver uke.

Foto: Nathalie Edvardsen.

FLYKTNINGER I IRAK

Dina-stiftelsen bidrar med nødhjelp til flyktninger som bor i flyktningleirer i Nord-Irak. Flyktningene lever under svært dårlige forhold, og sitter fast uten å vite hva fremtiden bringer.

Mange av flyktningene som får hjelp i leirene i Dahuk og Erbil, tilhører den religiøse minoritetsgruppen jesidiene, som flyktet fra Sinjar-området, etter at terrorgruppen IS gikk til angrep på dem i 2014.

Jesidiene har svært vanskelige kår, og under angrepet i 2014 kan det være snakk om etnisk rensning. Under angrepet ble tusenvis tatt til fange eller drept. Nærmere hundre tusen mennesker flyktet til Sinjar-fjellet. Der var de fanget i dagevis uten mat og vann, før kurdiske styrker fikk laget en rømningsvei. De som ble på fjellet lengst døde av vannmangel, skader eller utmattelse. Dette var eldre, syke og gravide som ikke kunne ta seg ned fra fjellet på egen hånd.

Kvinner som ble fanget ble solgt som sekslaver. Mange av dem ble utsatt for gjentatte seksuelle overgrep. De ble tvunget til å konvertere, og flere av dem ble giftet bort til IS-krigere.

Menn ble separert fra familiene og tvunget til å konvertere. Gutter ble tatt fra sine mødre hvor de ble hjernevasket og trent til å bli barnesoldater. Om de nektet ble de drept.

HAR INGENTING Å VENDE TILBAKE TIL

Sinjar ble gjenerobret i november 2015. Flere år senere er jesidiene fortsatt på flukt i Nord-Irak og utlandet, uten noe hjem å vende tilbake til. Mange som flyktet mangler både identitetspapirer og dokumentasjon på eiendom.

Gjenoppbyggingen i Sinjar går sakte. Store deler er skadet eller ødelagt etter gjenerobringen av byen. Den forblir ubeboelig, uten vann, skoler eller sykehus. De som har vendt hjem lever under svært kummerlige forhold.

I følge flyktningshjelpen krever det mer internasjonal støtte til å sikre varig fred, inkludering og en bærekraftig fremtid i. Uten det vil jesidiene kanskje aldri få noe hjem å vende tilbake til.

LEVER UNDER KUMMERLIGE FORHOLD

Flyktningleirer blir skapt av mangel på bedre alternativ. Det er en midlertidig håndtering av humanitære behov hos mennesker som har blitt tvunget på flukt fra sine hjem. Dessverre kan flyktningleirer eksistere i årevis uten løsninger.

Dårlige boforhold og overbefolkede leirer gjør at flyktningene blir ekstra sårbare for å bli syke. I følge Leger Uten Grenser er tilgang på helsehjelp ofte begrenset. Dårlige vann- og sanitærsystemer, samt mangel på

mat bidrar også til høyere risiko for sykdom.

Mange som flykter fra vold og konflikt og har opplevd eller vært vitne til traumatiske hendelser og episoder kan få alvorlige mentale lidelser. Hvis de over lengre tid blir sittende fast i flyktningleirer uten å vite hva fremtiden bringer, kan dette forverre tilstanden deres. Det samme er tilfelle hvis flyktningene lever under ekstreme boforhold og ikke får sine grunnleggende behov dekket.

Stiftelsen har bidratt med nødhjelp som mat og tepper til leirer i Dahuk og Erbil. Høsten 2019 arrangerte stiftelsen en fotballturnering for barna. Drakter og utstyr ble sponset av frivillige og fraktet til Irak. Dette var til stor glede til ungdommene.

Flyktinggutt i Erbil.

Foto: Per Gunnar Økland

Ei jente som har fått hjelp ved barnehjemmet.

Foto: Nathalie Edvardsen.

GATEBARN I INDIA

Dina-stiftelsen støtter et indisk barnehjem som gir foreldreløse og fattige barn mat, klær, utdanning og husly.

Senteret ligger i Hyderabad, i den indiske delstaten Andra-Pradesh. Det består av et leke- og aktivitetsområde, en skole, spisesal, et internat for gutter, et internat for jenter, et omsorgssenter for barnehagebarn, en helseklinikk, tannlegesenter og en klinikk med fysioterapi.

Skolen er velutstyrt og har et datasenter, naturfaglaboratorier, bibliotek og et sysenter. På området ligger det også en bibelskole, en kirke og et konferansesenter.

Senteret har mottatt støtte fra Dina-stiftelsen siden 2012.

Norske faddere forsørger 200 av de 354 foreldreløse og fattige barna som får hjelp ved senteret.

Faddernes bidrag blir brukt til å gi barna mat, klær, utdanning samt medisinske utgifter som kan oppstå. Midlene brukes ikke individuelt, men som i en vanlig familiehusholdning – til å ta seg av barna og for å opprettholde hjemmet.

Prosjektet er samarbeid mellom Dina-stiftelsen, Tor Inge Vasshus og den indiske organisasjonen Manna Ministries.

Utdanning er det viktigste vi gjør for å hjelpe barn ut av fattigdom.

For mange indere er det svært utfordrende å komme seg ut av den ekstreme fattigdommen og nøden i landet. Fattige har ofte mangel på utdanning og fast inntekt. Hvis de klarer å finne arbeid, er det ofte bare dagarbeid og daglønn.

Utdanningen er derfor selve grunnlaget til barnas fremtid. Det

gir dem kunnskapene til å unngå fattigdom, og holde seg friske. Det gir dem håp for fremtiden.

Flere av barna som har fått hjelp av senteret arbeider som sykepleiere, leger, lærere, advokater, ingeniører, pastorer, IT-konsulenter og innen forretningsvirksomhet.

RESULTATER

Dina-stiftelsen hadde 5 102 863 kroner i innsamlede midler i 2019.

Av dette gikk 87 prosent direkte til prosjektene, 8 prosent til innsamling og driftskostnader og 5 prosent til lønnskostnader.

Den største andelen av innsamlede midler gikk til å hjelpe unge voldtektsofre i Den demokratiske republikken Kongo.

Fastegiverbidromed tilsammen 2 419 897 kroner. 2 091 276 kroner ble gitt i gaver gjennom innsamlingsarbeid eller ulike aktiviteter som skoleaksjoner, veldedighetskonserter, private tilstelninger, burdagsgaver og lignende.

Stiftelsen hadde 396 faste partnere i utgangen av 2019, i tillegg til 211 faddere som støttet gatebarn i India.

Stiftelsen ledes av Rune Edvardsen. Han mottar ikke lønn for sitt arbeid.

I 2019 har det vært ansatt to personer i tilsammen en 60 prosent stilling. Om høsten ble dette redusert til en person i en 40 prosent stilling.

Årets resultat ble kroner -35 167 kroner. Året 2019 var stiftelsens 15. hele driftsår.

Vi takker alle som har bidratt til at så mange nødlidende fikk hjelp av stiftelsen året 2019.

DINA-
STIFTELSEN

Dina-stiftelsen
Sarons Dal
4480 Kvinesdal

Konto: 3000 37 22615
Vipps: 97569
mail@dinastiftelsen.no

Org. nr.: 887 615 942
Telefon: 38 35 75 40
www.dinastiftelsen.no